

**660609 พ่อครูเทศน์ ธรรมจักรประกาศโลกธรรม งาน
อโศกราช 2566** <https://www.boonniyom.net/53250.html>

ดาวโหลดเอกสารที่

https://docs.google.com/document/d/1fLcBjw4Wh_OC9XfM_p4k6_06CTM249Qx/edit?usp=sharing&ouid=101958567431106342434&rtpof=true&sd=true

ดาวโหลดเสียงที่

https://drive.google.com/file/d/1jSbBOEPERhwQAsLDf1NEAa7vcrT27RNv/view?usp=drive_link

ยูทูป <https://youtu.be/bYM7nRSQhwI>

และ

<https://www.facebook.com/100078722032092/videos/705674088028729>

สี่ธรรมะพ่อครู ตอน ประกาศธรรมจักรต้องมีองค์ประกอบครบ

พ่อครูว่า... วันนี้วันศุกร์ที่ 9 มิถุนายน 2566 ที่บวรราชธานีอโศก แรม 6 ค่ำเดือน 7 ปีเถาะ วันนี้ก็เป็นวันเรียกว่าสุดท้าย ส่งท้าย ของงานอโศกราช บูชาพระบรมสารีริกธาตุครั้งที่ 42 ทำมากันตั้งแต่วันที่ 3 ถึงวันที่ 10 วันที่ 10 เป็นวันสุดท้ายจริงๆ ก็จะมีการทำวัตรเช้า สมนะสิกขมาตร่วมรำลึกอโศกราช จะพูดอะไร สรุปอะไรก็ว่ากันไป พอเสร็จแล้วก็ เตรียมเดินทางกลับกัน ผู้ที่ไม่กลับจะอยู่เลยก็ขอ

อนุโมทนาสาธุ อยู่เลยได้ไม่มีปัญหาอะไร ยังรออยู่ว่าเมื่อไหร่มันจะมี
พลเมืองสัก 777 คน เอาเลขสวยๆเท่านั้น แต่เป็น 1,000 คนเราก็ไม่
เกี่ยง ตอนนี้ 1,000 คน งานนี้มีคนมาร่วมเป็น 1,000 คน และยังมีจ
ต่างๆที่เขายังไม่มา เปิดดูจออีกก็ไม่ค่อย

รายการสุดท้ายของอาตมาที่เขากำหนดเรื่องมาเลย แค่ว่ามา
พูดคือ ให้ ธัมมิกราชาธิราชประกาศโลกุตตรธรรม มันก็สมควรแก่เวลา
ที่จริงก็เปรยมาแล้วยืนยันตัวเองว่าเป็นธรรมราชา แล้วก็ดีนะ เขา
เขียนเป็นภาษามาเลยว่า ธัมมิกราชาธิราชประกาศโลกุตตรธรรม ไม่ใช่
ราชา แต่เป็นธัมมิกราชาธิราช ประกาศโลกุตตรธรรม

จริงอาตมาไม่ได้เป็นราชา อาตมาเป็นราชาธิราช ก็ต้องประกาศ
ราชาธิราช เสียงก็ตาม ภาษาซำกัก็ตาม มันเป็นอจินไตย ที่เยอะ
เหลือเกิน อาตมาเองพยายามบอกไปพูด ทำไปก็แนะนำไป มันมีคำ
ที่เป็นสำเนียงเดียวกัน ภาษาเดียวกันสะกดต่างกัน มันมีความ
ซับซ้อน 2 ใน 1 และ 1 ใน 2 อันนี้เป็นความลึกซึ้งที่เป็นอจินไตยสูง
สุด ธรรมะโลกุตระของพระพุทธเจ้านี้ แล้วคนไม่รู้ได้ง่ายๆ

มันเป็นสัจจะที่ต้องศึกษาและปฏิบัติมาจนมีภูมิปัญญา ที่จะ
สามารถรู้ได้ ไม่เช่นนั้นก็รู้ไม่ได้จริงๆ วันนี้ก็เป็นวันที่จ่านนจำยอม
และจำต้อง ประกาศธัมมิกราชาธิราช แต่เราจะประกาศออกไปดีอๆเฉยๆ
มันไม่มีอะไรที่จะเป็นผลความ เป็นสิ่งที่ต้องอธิบายสาธยายมาว่า
มันมีอะไรมาบ้าง ที่เป็นเหตุปัจจัย มีองค์ประกอบ อะไรบ้าง และมี
อะไรที่เป็นมาแล้วทำมาแล้ว จะรวบรวมมาเอามายืนยัน

อาตมาก็ต้องพยายามเขียนเรียบเรียงคำต่างๆที่จะเอามา
สาธยายกัน ยืนยันให้ได้ เอามาเพื่อที่จะประกอบการพูดได้ว่า มัน
เป็นความจริงที่ยืนยันได้จริง มีทั้งหลักฐานจากพระไตรปิฎก

หลักฐานจากตำนาน หลักฐานจากคำเล่าลือกันมา หลักฐานจากตัว
ตนจริง และตัวตนจริงก็ได้ออกมาแสดงตัว ออกมานำพา และอาตมา
ว่ามันไม่ใช่เรื่องเล่นๆ

นำพามาตั้ง 50 กว่าปี อาตมาก็ได้เข้ามาอย่างจริงๆ จังๆ ว่า ยุคนี้
เป็นยุคเสื่อม ตอนแรกก็ย่ำเต็มที่ไม่ได้ ขนาดนั้นเขาก็ยังพยายามจะ
เอาอาตมาตาย ทำงานมาตั้งแต่บวช พ.ศ. 2513 จนพ.ศ. 2532 ถูก
กระหน่ำ เราก็พยายามนำความจริงออกสู่ อาตมาไม่มีอะไรอื่นสู้
นอกจากความจริง หมดความจริงอาตมาก็ต้องตาย อาตมาก็ต้องสู้
ด้วยความจริง เพราะฉะนั้นความจริงอาตมามั่นใจว่าจะพาให้ชนะได้

มีเด็กคนหนึ่งเขากถามมา คงจะอยู่ในที่นี้ก็คงจะตอบอันนี้ก่อน
ค่อยเข้าสู่เรื่องที่จะประกาศธัมมิกฤษฎ์กัน

สี่ธรรมะพอครู ตอน อยากกอบกู้ศาสนาแบบหลวงปู่จะทำได้ อย่างไร

*__ผมอยากถามว่า ถ้าผมอยากจะเป็นแบบหลวงปู่ ที่จะได้ช่วย
กอบกู้ศาสนาครับ จะทำอย่างไร*

พอครูว่า... คำตอบ ก่อนอื่นก็ตอบอย่างนี้ ทำอย่างหลวงปู่ ซึ่งก็
คงยากอย่างเด็กถามมา ก็ตอบว่าทำอย่างหลวงปู่แหละ

ที่นี้ทำอย่างหลวงปู่ทำอย่างไร อย่าละสายตา อย่าหนีไปไหน
หลวงปู่ก็ยังไม่ตาย ก็ยังมีผีป่าน้ำอา มีผีมีน้องอยู่ในนี้อีกเยอะ
นี่แหละอยู่ร่วมในนี้แหละ คนหลายคน แต่ธรรมะของพระพุทธเจ้า
เป็นหนึ่งเดียวกัน มันจะสอดคล้องเข้าไปถึงที่สุดจบ มีหนึ่งเดียว

มีข้อเปรียบเทียบไปเรื่อยๆ 2 อย่าง เปรียบเทียบกันแล้วได้อันหนึ่ง แล้วก็จะไปมีอันที่สูงขึ้นไปอีก เอาไปเทียบแล้วก็เลือกเอาอีก 1 อัน ก็ได้อันที่สูงขึ้นไปอีก เหมือนกับแชมป์โลกเขาจะได้ตำแหน่งตั้งแต่ เป็นนักมวยที่ยังไม่มีชื่อเสียง จนได้ระดับเก่งขึ้นมาอีกหน่อย แล้วก็ไต่ระดับเก่งขึ้นไปอีก เป็นกระทั่งเป็นรองแชมป์เปียน รองแชมป์เปียนโลก แล้วก็ชนะรองแชมป์เปียนโลกเป็นแชมป์เปียนโลก มันมีขั้นมีตอนมีคู่

นี่แหละคือ 2 สภาพที่จะต้องเทียบขึ้นไปเรื่อยๆ อันนี้แหละเป็นเรื่องยาก คำว่าทวะแปลว่า 2 ยิ่งใหญ่ทุกอย่างคือทวะ อย่างเทวนิยมนี่เขาแยกไม่ออก หนึ่งเดียวหนึ่งเดียวแล้วเขาตีไม่แตกและห้ามตีแตกด้วย พระเจ้าของเขาว่าไปแล้วอย่าแยกอย่าแตก ของพระเจ้าเที่ยงแท้ กาลจะเปลี่ยนวินาทีจะเดินไปเรื่อยๆเขาก็ต้องอย่างเดิมอยู่ที่เก่า กาลก็อยู่อย่าง เทศะก็อันเดียวฐานะก็อันเดียวไม่ขึ้นอยู่กันอย่างอื่นเลยนี่คือความพาสื่อ เป็นสิ่งที่ไม่เจริญ เป็นสิ่งที่ปักหลักหนึ่งเดียว ทั้งๆที่โลกมันไม่ได้อยู่หนึ่งเดียวมันไม่เที่ยง

จึงเป็นคำว่าเที่ยงนิรันดรเดียว หนึ่งเดียวนิรันดร กับคำว่าไม่เที่ยง 2 คำนี้คนละโลกกันเลย 2 คำนี้เท่านั้นแหละ

ผู้ที่จะตรัสรู้อย่างที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ 1 เป็น 2 และ 2 เป็น 1 จนกระทั่งขยายเป็น 3 จนกระทั่งสังเคราะห์ 3 นี้ให้มี 4 มี 5 มี 6 มี เป็น 0 แล้วก็ยังมีต่อไปอีกเป็น 20-30 เป็น 50 เป็น 100 ขยายไปจนเป็นประมาณมิได้ เสร็จแล้วก็จะเห็นว่าสรุปลงมามาหา 0

0 คืออะไร 0 คือหาประมาณมิได้เป็นอันเดียวกัน

มาเข้าสู่คำที่ได้เรียบเรียงร่างเอาไว้ ก็ยังเอามาแก้ตั้งแต่ต้นจนถึงจบ วันนี้ปรินท์ออกมา 20 กว่าหน้าเท่านั้น

มันมีภาษาเก่าๆอยู่ มากน้ารำคาญ ถ้าคนฟังไม่รู้ดีก็จะรำคาญจะเปื้อ เหมือนกับอ่านพระไตรปิฎก ถ้าความรู้ใหม่ที่เราจะได้อ่านเราเจริญ มันจะเหมือนใหม่ขึ้นไปอีก จากพระไตรปิฎกอันเก่านี้แหละ นี่ก็คือความซับซ้อนของสภาวะกับความเจริญของเรา แต่อาดมาเอาอันนั้นมาขยายกันช่วยพวกเรา ขยายความด้วยภาษายุคนี้ภาษาใหม่ให้เข้าใจได้ ยิ่งเอามาจากพระไตรปิฎก พระบาลีมาอ่านให้ฟัง พวกเราไม่ได้เรียนบาลีมาก็จะมืดเลยไม่รู้เรื่อง แล้วบาลีทุกวันนี้ก็แปลกกันเพี้ยนจากบาลีเดิม

ภาษาบาลีเป็นภาษาตาย หมายความว่า เป็นภาษาที่เหมือนกับเทวนิมิตไม่เปลี่ยนแปลงแล้ว แต่ของพระพุทธเจ้านั้นไม่ยึดมั่นถือมั่น เปลี่ยนไปตาม กาละ เทศะ ฐานะ เริ่มต้นตั้งแต่คำว่า กาละเวลา มันอยู่กับที่ไหม นอกจากนาฬิกาตาย มันอยู่กับที่ โลกมันก็หมุนไปเป็น เวลาอยู่ตลอดไม่มีอะไรหยุดหรือ

ฉะนั้นคำว่าหยุด คำว่าจบกิจ คำว่า 0 คำว่าลงตัวแล้ว จึงคือคำตอบชนิดหนึ่ง ในคำว่าเที่ยงหรือคำว่าหยุด หยุดสะเด็ด หยุดไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงแล้ว เป็นสภาวะหนึ่งเท่านั้น อยู่ในสภาวะ 2 ตรีภพที่เรายังมีร่างกายมีกายกับจิต มีคนอื่นกับตัวเรา มัน 2 ทั้งนั้น แต่เราต้องรู้จบ

เมื่อเราไม่มีตัวตนจะแพ้ก็ได้ ยอมก็ได้ จะให้ชนะก็ไม่ประหลาดอะไร จะยอมให้เราชนะ เราก็ยอมได้ จะให้เราชนะก็ชนะก็คือชนะ เราก็ไม่ไปกระตือกระตือฟูใจ เราชนะเขาได้ ถ้าเขาให้เราชนะคือเขา

ไฉนละ คือเขายอมแพ้ เพราะฉะนั้นผู้ที่ยอมแพ้นั้นแหละคือ ผู้ชนะ
สรุปตรงนี้ไปก่อน

สี่ธรรมะพอครุ ตอน ทำไมพอครุต้องประกาศอรหันต์ในยุคนี้ ตอน 3

• เกิดมาชาตินี้ “อาตมา” จำเป็นมากที่สุดแห่งที่สุดที่ต้องบอก “ตัวเอง”ว่า “อาตมา” เป็น“อรหันต์” และเป็น“โพธิสัตว์”

ที่เขาบอกว่าจะมีธัมมิกราช 2 องค์ องค์หนึ่งคืออาตมา แล้วก็
เปิดเผยอีกองค์หนึ่งก็คือในหลวงรัชกาลที่ 9 เปิดเผยมาแล้วผู้ไม่
เชื่อก็ไม่มีปัญหาอะไร

เกิดมาชาตินี้ ในยุคนี้ อาตมาจำเป็นมากที่สุด เพราะสำคัญมาก
ยิ่ง และมันจ้านนจริงๆ ไม่มีทางเลือกอื่นเลย ที่อาตมาต้องบอกว่าคุณ
เองเป็นตัวจริง ของคนผู้บรรลุธรรมของพระพุทธเจ้าว่า อาตมาเป็น
“อรหันต์” ก็ดี ว่าอาตมาเป็น“โพธิสัตว์” ก็ดี ซึ่งมันเป็น“ความจริง”ที่จริง
ที่สุด

เขาเขียนมาให้อาตมาว่า ธัมมิกราชา และต้องคู่กับธัมมิกราชะ
คือต้องมีกษัตริย์และราชกุมารเป็นราชประชาสมาสัย ประชาชนกับพระ
ราชาอาศัยซึ่งกันและกัน นี่คือประชาธิปไตยที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งตะวันตก
ไม่มีทางที่จะเข้าใจกันได้ง่ายๆ หรือเทวนิยมหรือรัฐศาสตร์ในศาสนา
พระเจ้า ศาสนาเทวนิยม ยังไม่เข้าใจความเป็นประชาธิปไตย 2 ขา
ประชาธิปไตยที่ต้องมีพระเจ้าแผ่นดิน ต้องเป็นประชาธิปไตยที่มีพระ
มหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

ประชาธิปไตยที่ไม่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขเป็น
ประชาธิปไตยขาดเดียนั้นเป็นประชาธิปไตยพิการ ประชาธิปไตยแก่

และยุคนี้มันไม่มี“อรหันต์จริง”หรือ“โพธิสัตว์จริง” กันแล้ว มันมีแต่“อรหันต์เก้”หรือ“โพธิสัตว์เก้”กันทั้งนั้น

ต้องขอร้องอย่างสูงอย่างมากยิ่งที่สุด ที่การพูดเปิดเผยในวันนี้ ต้องพูดเป็น“คำตรง”

เพราะฉะนั้น อาตมาจึงจำเป็น-จำนน-จำยอม จำต้องเอา “ตนเอง”นี้แหละ“ตัวแท้”ที่จะยืนยันเป็นหลักฐาน

เพื่อเปรียบเทียบกับ“ความไม่จริง”ที่คนยุคนี้ไปหลงมกมาย เข้าใจเชื่อผิดๆ หลงเชื่อถือผิดๆ อยู่กับ“อรหันต์ปลอม-อรหันต์เก้”กัน อย่างน่าสงสารสุดสงสารยิ่งนัก

ซึ่งมันก็รู้“ความจริง”กันได้ยากสุดแสนยากยิ่งยอดอีกด้วย ว่าอย่างไหนจริง อย่างไหนเก้ หรือยังไม่แท้!!!

ในพุทธศาสนายุคกึ่งพุทธกาล พ.ศ. 2500 นี้คนที่ เป็นชาวพุทธ ได้เสื่อมไปจากเนื้อหาสาระชั้น“โลกุตระ”กันหมดแล้ว ไม่มีแล้ว มันเสื่อมกันสุดๆแล้ว มันมีแต่“อรหันต์เก้” หรือมีแต่“อรหันต์”ที่ต้อง“เดา”เอาว่า ผู้นี้กระมังที่เป็นอรหันต์??...!! ชาวพุทธไม่รู้จัก“อรหันต์จริง-โพธิสัตว์แท้”

เพราะ“พระอาจารย์”หรือผู้เป็นปราชญ์ทางศาสนาพุทธยุคนี้ได้เพี้ยนผิดไปจากคำสอนของพระพุทธเจ้าชนิด “กลับตาลปัตร” หน้ามือเป็นหลังมือกันเลยทีเดียว

จึงสอนผิด เข้าใจผิด เชื่อผิด หลงมกมายไปชี้เอาคนผิดที่เป็น“อรหันต์เก้”ว่าเป็น “อรหันต์” มันก็หลอกคนอยู่

ซึ่งเขากล้าหลอกกันได้ถึงขั้นกล้ายืนยันผิดเพี้ยนไปได้ถึงขนาดว่า ผู้บรรลุนั้น ครั้นบรรลุนั้นแล้วจะบอกใครว่า “ตนเองบรรลุนั้น”ไม่ได้เป็นเด็ดขาด

ถึงกับพูดและเขียนว่า “ผู้บอกว่าตนบรรลุนิพพานนั้นแหละคือผู้ไม่บรรลุนิพพาน” ...บังอาจกันปานจะนี่!

อาตมาจึงจำเป็น-จำนน-จำยอม ไม่มีทางเลือกได้อีกแล้ว จำต้องใช้“ตนเอง”นี้แหละเป็น“เป้าให้ยิง”กันเลย

ถ้าอาตมา“เป็นของเก้”อาตมาถูกยิงถล่มหนัก ร่างแหลกกระจุยแน่นอน ไม่เหลือซากมาจนปานนี้แน่

เหมือนคุณได้พระเครื่องมาที่รับรองว่าได้มาแล้วฟันไม่เข้า ยิงไม่ออก แต่คุณได้ของเก้มา เมื่อถูกยิง..ก็พรวดเลย อย่างนี้เป็นต้น แต่ที่พูดมานี้อาตมาไม่ได้ส่งเสริมให้คุณไปเชื่อพระเครื่องนะ ประเดี๋ยวจะเข้าใจผิดอีก

เรื่องไสยศาสตร์เหล่านี้อาตมาเคยเล่น ถามว่ามันเป็นจริงไหม มันเป็นจริงเพราะมันเป็นอุपाทานสำหรับคนที่มีอุपाทาน เหมือนเช่นรสอร่อยมันไม่มีจริง คุณก็เคยเชื่อว่ามีจริงก็เคยมีจริงมาทั้งนั้น จนกระทั่งมาศึกษาปฏิบัติธรรม จะเห็นว่ามันจางคลายลง หรือมันไม่มีได้จนกระทั่งมันไม่มีจริงๆมันก็มีแต่รสจริงของมันเท่านั้นเอง รสจริงมันคืออะไรหวานเค็มเผ็ดเปรี้ยวก็คือของมันเองมันไม่มีสวย มันก็มีจริงของมันอยู่อย่างนี้เอง สีแดงสีเขียวสีนํ้าสีนี้ มันก็เป็นของมันอย่างนั้นใครเห็นก็เป็นอย่างนั้น คนจะชอบหรือไม่ชอบก็เฉพาะบุคคล ชอบหรือไม่ชอบคนที่เห็นเป็นของจริงก็อันเดียวกันหมด แต่ที่เห็นว่าชอบหรือไม่ชอบ มันต่างคนต่างแยกไปของใครของมัน มันเป็นอุपाทานเข้าใจความเป็นอุपाทานมากขึ้นไหม

ถึงวันนี้ผ่านมา ถ้าอาตมา“ไม่ใช่ผู้อยู่ยงคงกะพัน” แท้จริงอาตมาก็ตายสลายแหลกราญไปเป็นผุยผงแล้ว ไม่ยืนหยัดอยู่ยงหนึ่งเหนียวอยู่กันถึงวันนี้ ถึงวินาทีนี้หรอก

อาตมาสามารถพิสูจน์ความเป็น“อมตบุคคล”กันให้เห็นอยู่จนถึงวันนี้ วินาทีนี้ ก็เพราะอาตมามี“ความเป็นอรหันต์แท้จริง” เป็น“ผู้มีความจริงที่ข้ามชาติ”มาเป็นผู้“เปิดเผยความจริงในความเป็นอรหันต์”กันขึ้นในปัจจุบันยุคนี้

อาตมาผู้เป็น“ของจริง”ก็อยู่ในยุคนี้สมัยนี้ ร่วมกันกับชาวพุทธทั้งหลาย ที่หลงมกมายอยู่กับ“ของเก้” กันนี้แหละ สังคมพุทธขณะนี้จึงมีทั้ง“ของจริง”และทั้ง“ของเก้”

อาตมาก็อายุจะ 90 แล้ว ก็น่าจะไปแล้วแต่คนก็จะร้องให้กัน รู้สึกว่า คนก็น่าจะได้รับธรรมะกัน ถ้ายังไม่มั่นใจว่ามีมวลขนาดนี้จะพอช่วยกันพยุงศาสนาพุทธ ที่เป็นเนื้อแท้โลกุตระไปถึง 5,000 ปี ของพระพุทธเจ้าใหม่

อาตมาก็เปิดเผยตัวเองแล้วว่าเป็นผู้ที่รับผิดชอบศาสนาพระพุทธเจ้ามาเอง

__สู่แดนธรรม... ช่วงนี้ หากโดนละอองฝน ก็จะไม่ไ่ด้ครับ

พ่อครูว่า... ปัจจุบัน ก็พยายามจะบอกให้นอนพัก อาตมาก็ยังไม่ยอมนอน พยายามจะเขียนสิ่งที่จะมาประกาศวันนี้

อาตมาเห็น“คนเก้”ที่หลอกสังคมมนุษย์อยู่ โทนโท จึงจำนน-จำเป็น-จำยอม จำต้องยืนยัน“ตนเอง” บอกตนเอง ขึ้นมาท่ามกลางสังคมยุคนี้สมัยนี้ที่มีแต่“พุทธเก้” อาตมา“พุทธจริง-คนจริง”เมื่อเห็นความเป็น“พุทธ”ที่“เสื่อมจริง”ในยุคที่อาตมาเกิดมานี้ ตรงตามที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสพยากรณ์ไว้กันอยู่โทนโท มีแต่“พุทธเก้”อยู่โด้งๆ

แล้วจะให้อาตมาทำยังไง?

อาตมาไม่อยากไปต่อสู้หรือไปขัดแย้งอะไร แต่มันไม่ได้ มันปล่อยไปไม่ได้ อาตมาก็ได้พูดหมดแล้วทุกอย่างว่าลักษณะธรรมะ

พระพุทธเจ้านั่นมันเป็นนानาสังวาส ความเห็นต่างกัน เป็นพุทธด้วยกัน สังวาสเดียวกัน แต่ความเห็นมันต่างกัน ต่างคนก็ต่างยืนยันของตนเอง ให้สิทธิของคนทั่วไปเขาเป็นอิสระ ให้เขาจับฟังแล้วเขาเลือกเพื่อนของเขาเอง เมื่อเขาเห็นว่าอาตมายืนยันอย่างนี้ ว่าเป็นธรรมวาที เขาก็มาเอา แต่ใครที่เห็นว่าอาตมาพูดนี้ไม่เป็นธรรมวาที เป็นอธรรมวาที เขาก็ไปเอาอันโน้น อาตมาก็ไม่ว่าอะไรเขามีสิทธิ

ใครเห็นอันโน้นเป็นอธรรมวาที มาเห็นที่อาตมาพูดเป็นธรรมวาที เขาก็มาเอา ก็เป็นอิสระเสรีภาพของคุณอีกเหมือนกัน นี่คือความจบของนานาสังวาส แล้วในธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าท่านก็ตรัสไว้ชัดในเรื่องนานาสังวาส คุณจะถล่มอีกฝ่ายหนึ่งด้วยภาษาคำพูด โดยไม่ให้ไปตีรันฟันแทงกันนะ คุณถล่มไปได้เลยท่านเรียกว่า ปฏิภาณโกสนา ค้านกันอย่างจังๆ ค้านกันอย่างแรงๆเลย ท่านปราชญ์ทางโน้นก็แปลปฏิภาณโกสนาว่า ค้านอย่างจังเลย ใช้หอกปาก มุขสดี

อาตมาก็ทำตามตามธรรมวินัย ไปฟ้องร้องกันไม่ได้ ไปอธิกรณ์กัน ฟ้องร้องกันไม่ได้ ให้เป็นเรื่องเป็นราวกันไม่ได้ แต่ว่าเถรสมาคมมาฟ้องเรา เขาทำผิดธรรมวินัยไปหมดเลย นานาสังวาสเขาก็ไม่รู้ เขาทำการอธิกรณ์อาตมาผิดพระธรรมวินัยก็ไม่รู้

แล้วจะให้อาตมาทำเฉยเมย ไม่รู้ไม่ชี้ ปล่อยไป เก็กก็เก็กกันไป ฎีฎย่ากันไปเถิด ...อย่างนั้นหรือ?

และจริงที่สุดอีก ก็คือ อาตมาเป็น“คนผู้ที่เกิดมาเพื่อกอบกู้ความเสื่อม”นี้โดยตรงโดยแท้

ตามที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ใน“สัมมาทิฏฐิ 10” นั่นเองครบชัดแล้ว นั่นก็คือ “ทั้ง 10 ข้อ” ตั้งแต่ข้อ 1 ถึง 10 จะปรากฏ“ความจริง”คือ สัจจะขึ้นใน“โลก”

ใน“ข้อที่ 10”ก็ตรัสระบุนำชัดเจนแจ่มแจ้งแท้ๆว่า ในโลกที่มีคน
ผู้“สยง อภิญญา”อุบัติขึ้นมา ยุคใด ยุคนั้นผู้“สยง อภิญญา”ที่เป็นผู้
ดำเนินถูกต้อง ปฏิบัติถูกต้องแท้จริง ก็จะประกาศโลกนี้-โลกหน้าให้
แจ่มแจ้ง เพราะท่านเป็นผู้“รู้ยังมีภูมิธรรมยั้งนั้นๆด้วยตนเองมาแล้ว”
จริง จึงชื่อว่า “สยง อภิญญา”

คำว่า “สยง อภิญญา”นี้ หมายถึง “คนจริง”ที่มี “อภิญญาในตน
เองแล้ว”

“สยง”คือ “เอง” ก็หมายเอา“ตัวตนของตน”นี้เอง

“อภิญญา”ที่เป็น“สัมมาทิฐิ”ของพุทธหมายถึง “ความรู้ที่เป็น
โลกุตตรธรรมมีเองในคนผู้นั้นแล้ว” ไม่ใช่อภิญญาที่เป็นอาเทศนา
ปาฏิหาริย์อิทธิปาฏิหาริย์ รู้ใจคนเหาะเหินเดินน้ำดำดินได้ ไม่ใช่ แต่
เป็นอนุสาสนีปาฏิหาริย์ เป็นความรู้ที่เป็นโลกุตตรธรรม และ
โลกุตตรธรรมนั้น มีเองในคนผู้นั้นแล้ว คนผู้นั้นก็คืออาดมาเย็นย่นตัว
เองว่าอาดมาเป็นคนมีโลกุตตรธรรมในตัวเองแล้ว มีอภิญญาคือ
โลกุตตรธรรมมีเอง

“อภิญญา”จึงคือ ตัวอาดมานี้แหละ“สยง อภิญญา” ตัวจริง ที่เกิด
มาเพื่อมาทำงานนี้ ในยุคพ.ศ. 2500 นี้

“สยง อภิญญา”คือ คนเช่นใด?

“ความมี”อยู่ในตน มีอะไรบ้าง?

และ“ชีวิตดำเนินไป” อย่างไร?

“สยง อภิญญา”แปลว่า คนผู้มีธรรมะที่เป็น“คุณวิเศษแบบ
‘โลกุตระ’ขั้น‘อรหนต์’ในจิตตนเองแล้ว”มากถึงขั้นเรียกได้ว่า “เป็น
ของตนเองติดอนุสัยตนเองไปได้”

ซึ่งเป็นคนที่มี“โลกุตรสมบัติ”ฝังใน“จิต”สูงขึ้นเกินกว่าชั้น“อรหัตตวิสัย”ระดับ 1 หรือเป็น“โพธิสัตว์วิสัย”ระดับ 5 ขึ้นไป เป็นผู้ที่มี“อรหัตตรธรรม”สะสมลงใน“จิต”ตนเป็นผู้“อมตะ”

“อมตะ”นั่นคือ คนบรรลุธรรมจบ“อรหัตต์”ระดับ 1”ได้แล้ว มีความสามารถ“ทำใจในใจ”ของตนให้“ตาย”ลงแล้วทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” หมายความว่า คนผู้นี้ตายสิ้นลมหายใจลงไปแล้ว เมื่อ“ตายกายแตกลง”คนผู้นี้ก็ตาย“จบ”ด้วย“นิพพาน 3” คือ ตายด้วย“สญฺญตนิพพาน (ตายอย่างสญฺญ)-อนิมิตนิพพาน(ตายอย่างไม่ทำนิมิตใดอีก)-อัปปณิหิตนิพพาน(ตายอย่างไม่ตั้งจิตใดอีก)”

นั่นคือ คนผู้“จบกิจ(กตัง ภาระที่ยัง)”แล้วเป็น“อรหัตต์” ผู้มี“ปัญญา”จริง“สัมมาทิฏฐิ”จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงรู้จบใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”จึงสามารถจัดการกับ“จิต”ของตนโดยตนจะ“ตายกายแตกลง”แล้วจะไม่ตั้งจิต“เกิด”อีก ทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไปเลยก็ได้ หรือจะ“ตายกายแตกไป”ในชาตินั้นแต่ยัง“ตั้งจิตต่อภพภูมิต่อไปอีก”ก็ได้ ทำ สญฺญตนิพพาน อนิมิตนิพพาน(ไม่ตั้งนิมิต) อัปปณิหิตตนิพพาน(ไม่ตั้งจิตต่อ) ได้

“จิตวิญญูณ”ของท่านผู้นี้ก็แตกแยกธาตุสลายเป็น“ดินน้ำไฟลม”ไป ไม่เหลือความเป็น“จิตนิยาม”ต่ออีก

ผู้บำเพ็ญ“โพธิสัตว์”ที่ผ่านการบรรลุธรรมถึงขั้น “อรหัตต์”ได้แล้ว “อรหัตต์”ก็ยังตั้งใจ“เกิด”อีกได้ สามารถทำ“ความตาย ; ความเกิด”ข้ามชาติไปอีกก็ชาติต่ออีกก็ชาติย่อมได้ แต่ก็ยังมี“ภูมิโลกุตรธรรม”ยังไม่มากพอถึงขั้น“สังสมตกผลึกผนิกแนนในตนเอง” กระทั่งได้ชื่อว่า “สยงอภิญญา” ซึ่งเป็น“ผู้มีโลกุตรธรรมเป็นของตนเองแล้วในตนแท้เด็ดขาด โดยไม่ต้องอาศัยใครเลยได้เลย”

มันเป็น“ของตนเองแท้” ไม่ต้องรับถ่ายทอดมาจากใครอื่นแล้ว
อีก เกิดชาติใดก็ควักเอาของตัวเองขึ้นมาใช้ได้เองเต็มสิทธิ์

“স্যง อภิญญา”คือ คนผู้ที่ได้บรรลุ“โลกุตระธรรม”มี
“คุณวิเศษขั้น‘อรหัต’ในตนเองมาแล้ว” ถึง 3 ขั้นแล้ว กำลังบำเพ็ญ
อยู่ในความเป็น“โพธิสัตว์”ขั้นที่ 7

นั่นคือ (1)ขั้น“โสดาบันโพธิสัตว์” (2)ขั้น“สกิทาคามีโพธิสัตว์”
(3)ขั้น“อนาคามีโพธิสัตว์” (4)ขั้น“อรหัตโพธิสัตว์” (5)ขั้น“อรหัตตอ
ณโพธิสัตว์” (6)อรหัตตอนิยตโพธิสัตว์ (7) ก็คือ “อรหัตตนิยต
โพธิสัตว์” และ(8) ก็“อรหัตตมหาโพธิสัตว์”

ถ้าจะนับความเป็น“โพธิสัตว์”ก็มี“(8)ขั้นเท่านี้
ขั้นที่(9)ก็เป็น“อรหัตตสัมมาสัมพุทธเจ้า”
คือ“โพธิ”ที่เต็ม“โพธิ”เป็น“สัมมาสัมโพธิญาณ”เลย
แต่หากนับรอบของ“อรหัต”ก็ได้ 5 อรหัต

(1) “อรหัต”รอบแรกขั้นต้น (2) อรหัตตอณโพธิสัตว์ (3) อรหัต
ตอนิยตโพธิสัตว์ (4) อรหัตตนิยตโพธิสัตว์ (5) อรหัตตมหาโพธิสัตว์
สูงสุดเข้าสู่ขั้น (6) ก็เป็นอรหัตตสัมมาสัมพุทธเจ้า

“อรหัต”คือ “ความเป็นที่สุด” ซึ่งมี“ที่สุด”ในแต่ละรอบของ
อรหัต ซึ่ง“อรหัต”นั้นยังมีอีกหลายกรอบในความเป็นอรหัตแต่ละ
รอบๆ ที่เป็น“อรหัต”ขั้นสูงขึ้นๆ

ความเป็น“อรหัต”จึงไม่ใช่มีแค่อรหัตขั้นเดียวเท่านั้น ยังมี
“ความจริงของ‘โลก’ของ‘อัตตา’ของ‘ธรรม’ที่ลึกล้ำละเอียดวิจิตรยิ่ง
“อรหัต”จึงมีอีกมากมายหลากหลาย“ขั้นชั้น” ดังที่ได้สาธยายมานั้น
แล้ว

ส่วน“โพธิสัตว์”เป็น“โพธิ”หมายถึง“ความตรัสรู้”ที่สามารถจะ
สูงส่งสูงสุดตามคำตรัสของพระพุทธเจ้าได้ถึงขั้นสูงสุด สุดแห่งที่สุด
ก็พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์

โพธิสัตว์ไม่ใช่สัตว์ใดตันโพธิ์ ที่บางลัทธิบอกว่าเป็นปุถุชนที่
สั่งสมบาปมีไปเป็นพระพุทธเจ้า ซึ่งไม่ใช่เลย

โดยนับความเป็นผู้มี“โพธิ”ว่า“โพธิสัตว์”ก็คือมีคุณธรรมโลกุตระ
ซึ่งมีเฉพาะในศาสนาพุทธเท่านั้นในโลก

สภาวะธรรม“โพธิสัตว์”จึงมีมากกว่า“อรหันต์”

ผู้เริ่มมี“โพธิ”กว่าจะนับเป็น“อรหันต์”ก็ต้องมี“โพธิ” กันถึง 4 ชั้น
จึงจะเริ่มนับเป็น“อรหันต์”ได้เป็นขั้นที่ 1

ความเป็น“อรหันต์”มีน้อยกว่าความเป็น“โพธิสัตว์” ด้วยประการ
ฉะนี้

คนผู้เริ่มมี“คุณวิเศษ”อันเป็น“อนุโพธิสัตว์”ขึ้นในจิตก็คือเข้าสู่
กระแส“โพธิสัตว์”ที่จะต่อไปสู่“พระพุทธเจ้า”

แล้ว“โพธิสัตว์”ก็จะเจริญความรู้“โพธิธรรม”ขึ้นไปจากภูมิ
“โสดาบัน”คือ“ผู้เข้ากระแส”เจริญขึ้นๆตามลำดับ

“โพธิสัตว์”ระดับ 4 จบรอบนี้ก็นับเป็น“อรหันต์”

ผู้จบ“อรหันต์”คือ ผู้สามารถจะ“ปรินิพพานเป็นปรีโยสาน” สลาย
“จิตนิยาม”หรือ“อัตตา”ของตนให้หมดสิ้นไปไม่เหลืออยู่ในวัฏสง
สารหรือใน“กาล”กันอีกแล้ว โดยทำ“จิตนิยาม”ของตนให้สลายกลายเป็น
ดินน้ำไฟลมไปเลย

ส่วน“โพธิสัตว์”ที่จบกิจเป็น“อรหันต์”ได้แล้ว จะยัง
ไม่ยอม“ปรินิพพานเป็นปรีโยสาน”ก็เพิ่มภูมิ”ต่อไปอีก ก็เป็นผู้มี
“โพธิธรรม”สูงกว่า“อรหันต์”รอบตันขึ้นไปอีกเป็นลำดับๆ

แล้ว“โพธิสัตว์”ที่จบ“อรหัต”ขั้นต้นได้แล้ว ก็บำเพ็ญต่อเป็น “อรหัต”ขั้นสูงขึ้นเรียกว่า “อนุโพธิสัตว์”

และมี“อรหัต”ชั้น“อนิยตโพธิสัตว์”สูงยิ่งต่อไปอีกเป็น “โพธิสัตว์”ระดับที่ 6 ซึ่งยังมีโพธิธรรม”ไม่เพียงพอที่จะยืนยันมั่นคง ได้ว่า “เที่ยงแท้” ต่อการจะได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

จนกว่าจะมี“โพธิธรรม”สูงขึ้นสู่ขั้นที่ 7 เป็นผู้“เที่ยงแท้แน่นอน” แล้วที่มี“โพธิธรรม”สูงถึงขั้นเข้า“กระแส”ของความจะเป็น“อรหัต สัมมาสัมพุทธเจ้า”

“โพธิสัตว์”เมื่อเข้าสู่ภูมิที่(7) จึงได้ชื่อว่า “นิยตโพธิสัตว์” ซึ่งสูงกว่าชั้น“อนิยตโพธิสัตว์”ขึ้นไปอีก 1 ชั้นเป็น “นิยต”อันมีความหมายถึงว่า เป็นผู้“เที่ยงแท้(นิยต)”แล้วที่จะสามารถตรัสรู้เป็น“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

ส่วน“อนิยตโพธิสัตว์” หมายถึง คนผู้มีภูมิธรรมโลกุตระสูงเกินกว่า“อนุโพธิสัตว์” ที่เป็น“อรหัต”แล้ว จึงคือ ผู้“อรหัตอนิยตโพธิสัตว์”เป็น“โพธิสัตว์ระดับ 6”

และ“อนิยตโพธิสัตว์”ก็คือ ผู้ยัง“ไม่เที่ยงแท้”ที่จะสามารถตรัสรู้เป็น“พระพุทธรเจ้า”ได้ จึงยังชื่อว่า “อนิยตโพธิสัตว์” อนิยต นั้นแปลว่า ยังไม่เที่ยงแท้

ซึ่ง“อนุโพธิสัตว์”ก็คือ “อรหัตขั้นที่ 2” เป็นผู้มีความเป็น“อนุ” ที่หมายความว่า “ผู้ตามจะไปเป็นพระพุทธรเจ้า หรือผู้เริ่มเข้าสู่ความมี “โพธิภูมิ”พระพุทธรเจ้าน้อยๆ จึงเป็น“อรหัตขั้นที่ 2”

“อรหัตขั้นที่ 3”ต่อก็จะได้ว่า “อนิยตโพธิสัตว์”

“อรหัตขั้นที่ 4”จึงจะเป็น “นิยตโพธิสัตว์”

สูงไปกว่า“อนิยตโพธิสัตว์”ที่นับมาตามลำดับตั้งแต่ชั้น “โสดาบัน”คือ ภูมิขั้นที่(1) และ“สกิทาคามี”เป็นขั้น(2) จนกระทั่งถึง

ภูมิ“โพธิสัตว์”ชั้นที่(8) ก็เรียกชื่อว่า “มหาโพธิสัตว์” ถ้าจะเรียกเต็มยศ ก็“อรหันตมหาโพธิสัตว์” เป็น “อรหันต์ชั้นที่ 5” แต่เป็น“โพธิสัตว์” ระดับที่ 8

ตั้งสติโลเเรียงกันดีๆ อย่าให้สับสน

“อรหันต์”ชั้น 6 หรือ“โพธิสัตว์”ระดับที่(8) ก็สูงต่อขึ้นไปเป็น “ปัจเจกสัมมาสัมโพธิสัตว์”

ซึ่งคนผู้เป็น“ปัจเจกสัมมาสัมโพธิสัตว์”ที่สูงสุดก็มี ภูมิธรรม เท่าเทียม“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

สูงสุดก็ภูมิที่(9)เกินกว่า “ปัจเจกสัมมาสัมโพธิสัตว์” คือ พุทธภูมิ สูงสุด“อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า” จบสมบูรณ์

ถ้านับจากเริ่มเป็น“ผู้เข้ากระแสโลกุตระโสดาบัน” เป็น“โสดาบัน โพธิสัตว์” ก็นับเป็น“โพธิสัตว์ระดับ 1” มาถึงขั้นเป็น“สังก อภิญญา”ก็ เป็น“โพธิสัตว์ระดับ 7”

ผู้บรรลุ“อรหันต์”คือ คนผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กิเลสใน ตน”แล้วก็ กำจัดกิเลสนั้นของตนได้หมดสิ้นเชื้อขันธ์“อาสวะ”

“อาสวะ”คือ จิตที่ยังมี“เชื้อ”ของ“ตัวตน”ชั้น“สวะ” อยู่ “เชื้อ”ที่ เรียกว่า “อุปาทิ”

ซึ่งความยึดเกี่ยวกับ“ตัวตน”นั้น มีพยัญชนะที่ใช้กันคือ สก, สว, สย

ส เริ่มพยัญชนะตัวนี้ เริ่มมีความเป็น“ตน”

สกะ คือ “ของตน”ที่หยาบใหญ่ถึงขั้นประกอบด้วย “กาย” เป็น “สัkkาย” อันมี“รูปธรรม”หรือถึงขั้นมี“วัตถุธรรม”ที่เกี่ยวข้องภายนอก กันทีเดียว

สวะ คือ “อาสวะ” ก็เป็น“ของตน”แน่ แต่หมายถึง“นามธรรม” หรือเข้าไปหมายเอา“จิต”ภายในที่ยึดเกาะเกี่ยวทั้ง“ภายนอก”ทั้ง “ภายใน”ติดยึดอยู่เป็น“กิเลส”ทั้งหยาบทั้งกลางทั้งปลาย

ส่วน“สยะ”นี้เป็น“ของตน”ที่เน้น“ภายใน”ถึงขั้นเป็น“ของตนเอง” ถึงขั้นเป็น“เอง”กันเลย ตั้งแต่ตนเองได้ “อาสยะ” ไปจนถึงขั้น“นิสยะ” แล้วก็ขั้น“วิสยะ” ที่สุดลึกถึงขั้นอยู่ใน“อนุสยะ” จึงไม่ใช่เน้นหยาบอยู่ ภายนอกแล้ว แต่ลึกเข้าไปสู่ภายใน ที่เป็น“นามธรรม”ถึงกันบึ้งของ จิตทีเดียว

เรื่องของ“จิต เจตสิก รูป นิพพาน” ซึ่งเป็น“ธรรม” ชั้น“อภิธรรม” นั้น ตรัสรู้โดยพระพุทธเจ้า ที่บรรลุขั้นมี “ปัญญา” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ที่สุด สามารถ“รู้จบ”กันจริงๆแท้ๆ ถึงขั้นเป็นผู้จัดการ“ใจในใจของตน”ให้เป็น ไปได้สำเร็จสูง สุดอย่างสำคัญยิ่งยวด

เช่น จัดการให้“ใจตนเอง”ทำแต่“ดี”ไม่ทำชั่วอีกเป็นเด็ดขาด ตลอดไป ชนิดไม่กลับไปทำชั่วกันอีกเลยก็ได้

จัดการให้“ใจตนเอง” ไม่มี“สุข”ไม่มี“ทุกข์”ก็ได้

จัดการให้“ใจตนเอง”รู้จักกิเลสก็ได้ รู้แจ้งทั้งกิเลสทั้งรู้จริงวิธี ลดระดับกิเลสก็ได้

จัดการสลาย“จิตใจตนเอง”เมื่อตายกายแตกลงไป(กาย ัสสะเกทา)ก็ทำ“ใจตนเอง”ให้หมดความเป็น“จิตใจ”แตกสลายหายไปเป็นดินน้ำไฟลมกันเลยก็ได้

สรุปคือ ความเป็น“จิตวิญญาณ”นั้น สุดยิ่งใหญ่ตั้งแต่ต้นจนจบ ในความเป็น“จิตวิญญาณ”หรือคือ“อัตตา” คือ“เทว”คือ“ภาวะ 2”คือ “นาม-รูป”คือ“กาย-จิต”คือ“พระเจ้า”คือ“ปรมาตมัน”คือ“สังขาร”คือ “อนัตตา”คือ“สูญ”

ผู้มี“ปัญญา 8”จะสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง และ รู้จบ ใน“ความจริง” ทั้งหมดนี้ได้ครบถ้วน

อาตมาเกิดมาในยุคนี้ พร้อมกับ“ความรู้ในความจริง”เหล่านี้ทั้งหลาย และด้วยความจริงใจใสซื่อ อาตมาจึงเอา“ความจริง”ตามที่มันเป็นจริงทั้งหลายมาสาธยาย สุ่มนุษย์ในโลกยุคนี้ได้สดับ จากปากของอาตมาเลย

เพื่อให้สังคมรู้“ความจริง”ด้วยจริงใจใสซื่อ

แต่“ความเสื่อม”ของคนในยุคนี้ส่วนมาก ยังไม่รู้ว่า “ความจริง” โดยเฉพาะ“อรหันต์จริง”ว่า เป็นเช่นใดกันแท้? เพราะถูกหลอกมานาน คนยุคนี้จึงได้พบแต่ “อรหันต์หลอก-อรหันต์เก้” หรือ“อรหันต์เดาเอา”กันทั้งนั้น เท่านั้น

คนชาวพุทธยุคนี้ ส่วนใหญ่ไม่รู้จักรู้แจ้ง รู้จริง“โลกุตระธรรม”กันสนิทแล้ว ได้เสื่อมกันไปจริงๆ ตามคำพยากรณ์ของพระพุทธเจ้าที่ตรัสไว้ใน“อาถิสสูตร”เรื่อง“กลองอานกะ” พระไตรปิฎก เล่ม 16 ข้อ 672 ตามที่ได้เคยยกอ้าง เอามาให้ได้รู้ได้เห็นกันแล้ว

จึงยืนยันตามคำพยากรณ์ของพระพุทธเจ้า ว่า“จริงแท้”มันมี“ความเสื่อม”ตามที่เป็นจริง ปราภฏกันให้เห็นกันโทนโทอยู่ให้สัมผัสได้ในขณะนี้ ยุคนี้ แล้วมันจะ“ไม่จริง”ได้อย่างไร?! ในเมื่อมันมี“ทั้ง”22 อย่าง”กันอยู่ หลุดๆ โด้งๆ

นั่นคือ มีทั้ง“คนเสื่อม” มีทั้ง“คนที่เป็นอรหันต์แท้”

เพราะ“อาตมา”ไม่เหมือนกับ“คนเสื่อม”ทั้งหลายอยู่โทนโท เห็นๆกันหลุดๆ โด้งๆ ที่“สัมผัส”กันทั้งที่“เป็นของเก้”ทั้ง“อาตมา”ผู้เป็น“ของจริง”ได้อยู่แท้ๆในขณะนี้ยุคนี้ร่วมกัน

มันไม่ใช่เรื่องเพ้อพก พล่อยๆ ลอยลม ปากเปล่า มีแต่ใน“จินตนาการ” หรือมีแต่อยู่ใน“ความลึกลับ”กันเท่านั้น

เมื่อยุคนี้มัน“ไม่มีความจริง”ของอรหันต์-โพธิสัตว์กันแล้ว
 อาตมาจึงจำต้อง“แสดงตัวขึ้นมาให้ปรากฏ” ให้คนพิสูจน์“ความจริง”
 ในยุคนี้ ว่า อาตมาคือ ตัวตนยืนยัน “ความจริงของอรหันต์-ของ
 โพธิสัตว์”จริง ๆ นั้นคือ “อาตมา”

เพื่อให้เปรียบเทียบกับ“ความไม่จริง”ที่คนในยุคนี้ ไปหลง
 เชื่อถือ และหลงเข้าใจผิดๆอยู่กับ“ของปลอม-ของเก้”

ซึ่งเป็นทั้งปลอมทั้งเก้ใน“ความรู้-ความเข้าใจ” และทั้งปลอมทั้ง
 เก้ในคำพูดคำอธิบาย และทั้งการเป็นอรหันต์ที่คนอื่นทั้งหลายได้พา
 กันหลงผิด เชื่อผิด“อรหันต์เก้”นั้นๆกัน มันได้แค่“เดาๆ”กันเอา ว่า
 “อย่างนี้ๆแหละน่า..อรหันต์!

อาตมาผู้เป็น“ของจริง”ก็อยู่ในยุคนี้ สมัยนี้ร่วมกัน จึงจำนน-
 จำเป็น-จำยอม-จำต้องยืนยันตนเอง-บอกตนเองขึ้นมาท่ามกลาง
 สังคมยุคนี้สมัยนี้ เพื่อให้สังคมรู้“ความจริง” ด้วยความจริงใจไม่มีเศษ
 สาเกยยะ-เศษมังกูก็ไม่มี

แต่คนในยุคนี้ส่วนมากส่วนใหญ่ยังไม่รู้“ความจริง” หรือไม่รู้
 “อรหันต์จริง” ว่า เป็นเช่นใดกันแท้?

เพราะคนชาวพุทธยุคนี้ ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลกุตระธรรม”กันแล้ว
 ตามคำพยากรณ์เรื่องกลองอานกะของพระพุทธเจ้าที่ได้ตรัส
 เปรียบเทียบไว้นั้นแหละ ...ว่า

จะมียุคที่ชาวพุทธเสื่อมความรู้เรื่อง“โลกุตระ”

ในโลกยุคนั้นก็จะไม่มี“คนจริง”ที่มี“ความรู้โลกุตระ ธรรมจริง-
 อรหันต์จริง”กันเลย ยังมีก็แต่“พญูชนะ”

เมื่อ“มีผู้มีโลกุตระธรรมจริง-อรหันต์จริง”ประกาศตนต่อสังคมใน
 ยุคสมัยที่เสื่อมจริงๆนี้ จึงยากที่จะให้“คนผู้เสื่อม”แล้ว ซึ่งพากัน
 “มิจฉาทิฏฐิ”ไปสุดหนักหนาสาหัส และหลงยึดมั่นถือมั่นใน“ความรู้

เก้-อรหันต์เก้หรืออริยะเก้”กันสนิทเนียนแล้วนั้น หันกลับมา“เข้าใจ” หรือ“เชื่อถือในความรู้โลกุตระธรรมจริง-อรหันต์จริงหรืออาริยะจริง” กันได้ง่ายๆ

จิตวิญญาณคนมันยึดมั่นถือมั่นกันจริงๆ แล้วยิ่งเอาตัวเป็น อากัปกุศล ใช้ความพยายามมีวิบากเยอะ ต้องมีบุรณภาพเต็มที เพราะฉะนั้นมันยอม“ยากสสส”สุดยากกันแน่ยิ่งกว่าแน่เลย!!!

แต่เอาตัวนั้น“ง่ายสสส”สุดแสนง่ายที่เอาตัวมาบอก“ความจริง-ยืนยันตนเองที่เป็นจริง”ของเอาตัว มาออกมาแสดงต่อสังคมกัน อยู่จริงๆนี้ ตามที่ตนเองเป็นตามที่เอาตัวมี“ผลของความสำเร็จในการเป็นอรหันต์จริง”นั้นๆมาแล้ว และผ่าน“ความเป็นอรหันต์”เป็น“อนุโพธิสัตว์”ผ่านขึ้นไปเป็นอรหันต์ชั้น“อนิยตโพธิสัตว์”กระทั่งเจริญขึ้น ผ่านมาเป็นอรหันต์ชั้น“นิยตโพธิสัตว์” และกำลังมีกระแสความเป็น อรหันต์ชั้น“มหาโพธิสัตว์”ระดับที่ 8 ซึ่งมีความเป็น“อรหันต์”กันสูงขึ้นๆ เป็นลำดับๆไม่ใช่มี“อรหันต์”ชั้นเดียวเท่านั้น แต่มันมีตั้งหลายระดับ

มันต้องมี“สภาวะธรรม”จริงในตนเองแท้ จึงจะนำเอา“คุณวิเศษ” อันเป็น“สัจธรรม”แท้ๆที่“วิเศษแท้”นี้ออกมาพูดมาบอกได้ง่ายๆ เป็น ลำดับๆอย่างน่าอัศจรรย์ด้วย

ไม่ใช่พวก ปทปรมบุคคล ปทะ คือบท บทเรียนการเล่าเรียน ความรู้ แล้วก็ไปติดอยู่ที่ ความรู้ที่ว่า ปรมะคือบรม คือยอด เขาได้แต่ แค่บทเรียน

ท่านเปรียบเหมือนพวกบัวใต้ตม ที่ไม่ได้ธรรมะ ปทปรมะนี้ต่ำสุด อยู่ใต้ตม สูงขึ้นมาคนนั้นคือ เนยบุคคล แต่ก็ยังอยู่ใต้น้ำยังไม่โผล่จากน้ำ สูงขึ้นไปอีก อยู่ปรึมน้ำเรียกว่า วิปจิตัญญ

ส่วนคนที่สูงกว่ำนั้ที่สดุเรื่กว่าคุขมติตัญญู เจอแสงสว่างรู้ได้ทันที ส่วนพวกวิปจิตัญญูคือต้องรับเพิ่มอีกหน่อย ส่วนพวก เนยยบุคคล ต้องอีกหลายชั้นกว่าจะบรรลุ

สวณบัวใต้ตม ท่านไชบัญญัติว่า ปทปรมบุคคล ซึ่งมีคุณสมบัติ อย่งไร พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนว่า ปทปรมบุคคล คือคนที่รู้สูงสุด แล้วนะเป็น ปทปรมบุคคล คือเป็นผู้ที่รู้พระพุทธพจน์ก็มาก ท่องจำไว้ได้ก็มาก สอนคนอยู่ก็ได้มากสาธยายอยู่ก็มาก แต่ผู้นี้ไม่ได้บรรลุธรรมเลยในชาตินี้

ซึ่งไม่ใช่คนไม่รู้เรื่องนะ แต่บางคนเขายกย่องว่าเป็นปราชญ์เลยนะ เป็นผู้รู้เลยนะ ยอมรับกันกับคนไม่รู้ด้วยกันก็ยอมรับด้วยกันเองว่าเป็นปราชญ์ แต่แท้ๆได้แค่ ปทปรมบุคคล เป็นคนรู้ธรรมะ พระพุทธเจ้ามาก ทรงจำไว้ได้มาก สอนสาธยายอยู่ก็มาก แต่ตนเองไม่ได้บรรลุธรรม

เพราะฉะนั้นคำว่าบรรลุธรรมจึงไม่ง่าย รู้ได้ยากเพราะว่าเป็นผู้รู้เยอะเลย ขออภัยที่ต้องพาดพิง ในเถรสมาคมเป็นเปรียญ 9 เป็นด็อกเตอร์ จบมาจากเมืองนอกเป็นด็อกเตอร์ทางพุทธศาสนา แล้วเมืองนอกจะมาสอนโลกุตรธรรมพุทธศาสนาได้อย่างไร เพราะเขาเป็นเทวนิยม เขาเป็นศาสนาพระเจ้า จะมารู้สภาวะของโลกุตรธรรมได้อย่างไร

ต้องเรียนจากโรงเรียนเดิมมหาวิทยาลัยของพุทธแท้ๆอยู่ในเมืองไทย โดยเฉพาะต้องอโศก เพราะในเถรสมาคมจริงๆ ต้องขออภัยที่บอกว่าเขาไม่มี ก็เกรงใจอาตมาไม่อยากให้ไปลบหลู่ เพราะต้องอาศัย ให้อาตมาไปทำอย่างทีเถรสมาคมทำ อาตมาก็ทำไม่ไหวเพราะมันเยอะ และทะเยอทะยานกัน อาตมาทำไม่ได้ เขาก็ต้องช่วยกันไปก็ต้องขอบคุณเขาเหมือนกัน

ทางเถรสมาคมก็เป็นส่วนหนึ่งที่จะต้องรับผิดชอบแล้วก็รักษาไว้
ขนาดหนึ่ง ก็ช่วยกัน ก็ต้องขอบคุณทางเถรสมาคมอย่างยิ่ง

เพราะฉะนั้นความรู้ที่เป็น ปทปรมบุคคล จึงเป็นผู้ที่น่าสงสาร
มาก เพราะท่านก็มุ่งหมายศึกษากัน เพื่อที่จะให้บรรลุธรรมเหมือนกัน
นั่นแหละ แต่จะด้วยบารมี จะด้วยกรรมวิบากอะไรของท่านก็แล้วแต่
ท่านก็มาไม่ได้ ท่านก็ต้องติดอยู่อย่างนั้นแหละ

เพราะฉะนั้นก็ต้องเตือนให้สติท่าน อาตมาก็สงสารจริงๆก็
พยายามพาดพิงถึง แต่ก็เกรงใจ ที่จริงผู้ที่ท่านไม่บรรลุธรรม แต่ท่าน
รู้พุทธพจน์ก็มาก ท่านก็เอาพุทธพจน์มาเขียนมาบันทึก อาตมาได้รับ
ประโยชน์จากที่ท่านบันทึกไว้มาก ได้อาศัยของท่านก็ต้องขอบคุณ
จริงๆ ได้อาศัยที่ท่านบันทึกไว้ ท่านค้นคว้ามากจริงๆ และท่านไป
เก็บไว้หมดนะ ของอาจารย์วาทของอรรถกถาจารย์ ท่านก็เก็บมา
หมด มันเยอะแยะไปหมดอาตมาก็ต้องเอามาคัดเอาสิ่งที่ถูกต้อง ก็
ระลึกถึงบุญคุณท่านอยู่หลายๆท่าน อาศัยท่านหลายคน

เพราะฉะนั้นผู้ที่ยังไม่พ้น ปทปรมบุคคล จึงเป็นคนที่ ไม่มีภูมิรู้ที่
จะบรรลุธรรม ขยายความให้ฟัง

ที่ไม่บรรลุธรรมมันเริ่มต้นตั้งแต่สังโยชนข้อที่ 1 คือจะต้องรู้จัก
สักกายทิฐิ อย่างสัมมาทิฐิ ต้องพ้น กายะ ความรู้เรื่อง กาย เรื่อง
สักกะของตน ที่นี้ท่านเข้าถึงตนเองหรือเปล่า เข้ามาถึงกายวาจาโดย
เฉพาะจิตในจิต

ถ้าเข้าใจคำว่ากายผิดตั้งแต่คำแรก โดยคำว่า กาย ไปไหมเอา
ถึงข้างนอกเท่านั้นไม่เกี่ยวกับจิตเลย นี่แหละคนนี่แหละ ปทปรม
บุคคล แน่นนอน เพราะกัลลกระดุมเม็ดแรก สังโยชนข้อที่ 1 เป็นมิจา
ทิฐิตั้งแต่ต้นแล้ว จากนั้นไปก็เป็นเหมือนปากกรวย เมื่อผิดตั้งแต่
ต้น เหมือนปากกรวยก็บานผิวกว้างออกไปเรื่อยๆ แล้วหลงความผิด

ที่มากนั้นเป็นวิปัสสนูปกิเลส เป็นกิเลสที่หลงความรู้ แล้วหลงใน
ความรู้มากของตนเอง

ก็นำเห็นใจท่านรู้มาก แล้วท่านก็ไม่ว่าท่านเลือกอันที่ถูกอันที่
ผิดไม่ได้เพราะมันเยอะมากเลย ท่านเลือกไม่ถูก แยกไม่ได้

เพราะฉะนั้น สักกายะก็ไม่พ้นคำว่ากาย นอกจากจะรู้ความหมาย
คำว่ากายแล้วต้องมีทั้งภายในนอกภายในมี 2 ต้องรู้จริง แต่ท่านเอง
ท่านเข้าถึงสภาวะจริงนี้ไหม รู้จริงแล้วมันต้องไปเข้าถึงสภาวะจริง
คุณก็ต้องมาปฏิบัติภายในกาย เวทนาในเวทนา จิตในจิต ธรรมใน
ธรรม ต้องปฏิบัติโลกุตระข้อแรกคือต้องพิจารณา กายในกายของ
โพธิปักขิยธรรม 37

ถ้าเข้าใจกายในกายผิดแล้ว กายคุณไม่เกี่ยวกับภายนอก คุณมี
แต่ใจข้างใน กายในกายคุณก็ไปหลงว่ามันเป็นภายในทั้งหมดมีแต่
จิต คุณไม่มีกาย ไม่มีการสัมพันธ์กับภายนอกกับกาย คือนั่นคือ
เหมือนคนตาบอด เหมือนคนหลับตา เหมือนคนอยู่ในที่มืดแล้ว

แต่กายนี้ต้องสว่าง ต้องเห็นด้วยตาหูจมูกลิ้นกายต้องรับสัมผัส
ด้วยหมด แล้วก็ต้องรู้ร่วมกันกับจิตด้วย ต้องรู้ทั้งในทั้งนอกพร้อมกัน
เรียกว่าอายตนะ พร้อมกัน

แล้วก็แยกอายตนะอีก ไปแยกเวทนาในเวทนา เพราะฉะนั้น
ท่านก็ส่ำทับลงไปอีก พระพุทธเจ้าว่าคุณต้องมีผัสสะนะถึงจะมี
เวทนา เพราะฉะนั้นถ้าอายตนะของคุณไปหลับตาคุณมีแต่ในจิตไม่มี
ภายนอกไม่มีกายไม่มีสัมผัสภายนอก คุณก็ผิด เพราะฉะนั้นหลับตา
ปฏิบัตินี้เป็นโมฆะทั้งสิ้น

เหมือนที่พระพุทธเจ้าท่านสอนใน อินทริยภาวนาสูต
พ. ดุกรอดตระ แสดงอย่างใด ด้วยประการใด ฯ

อุ. ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญ ในเรื่องนี้ ท่านปาราสิริยพราหมณ์แสดงการเจริญอินทรีย์แก่สาวกทั้งหลายอย่างนี้ว่า อย่าเห็นรูปด้วยจักขุ อย่าได้ยินเสียงด้วยโสต ฯ

พ. ดูกรอุตตระ เมื่อเป็นเช่นนี้ คนที่เจริญอินทรีย์แล้วตามคำของปาราสิริยพราหมณ์ ต้องเป็นคนตาบอด ต้องเป็นคนหูหนวก เพราะคนตาบอดไม่เห็นรูปด้วยจักขุ คนหูหนวกไม่ได้ยินเสียงด้วยโสต เมื่อพระผู้มีพระภาคตรัสแล้วอย่างนี้ อุตตรมาณพ ศิษย์ปาราสิริยพราหมณ์ นั่งนิ่ง เกื้อเขิน คอดก๊กหน้า ชบเซา หมดปฏิกาณ ฯ

จบ